

Hvis man ved noget om, hvad der var forudsætningerne for den lovgivning, som blev gennemført i 1974, og det brede forlig mellem ganske mange partier i Folketinget, der blev gennemført dengang, må man også konstatere, at grundlaget for det forlig er skredet totalt. Dengang blev der åbnet for aftaleleje og for en markeds­mæssig tilpasning – og jeg understreger tilpasning – af lejeniveauet i forbindelse med forbedringer, men det var ikke meningen, at der skulle åbnes en ladeport. Og det er det, der er sket gennem den praksis, der har udviklet sig på området.

Det er klart, at hvis man vil Lejelovskommis­sionen det godt, så sørger man altså ikke for, at der her i det sidste halve år, hvor kommissionen færdiggør sit arbejde, kommer den ene sag efter den anden om husleje­fastsættelser, som er så urimelige, at enhver, der måtte ønske, at markedet får en lidt større indflydelse på, hvordan huslejerne fastsættes, må se i øjnene, at grundla­get totalt er hevet væk under en sådan eventuel indstilling fra Lejelovskommis­sionen.

Derfor synes jeg også, at de partier, som alle­rede nu har taget afstand fra det lovforslag, som regeringen har fremsat, burde overveje, om tiden ikke var til at erkende, at de selv havde et medansvar for gennemførelsen i 1974 og derfor også har et medansvar for at sikre, at det, der dengang var hensigten, faktisk fastholdes.

Fra radikal side er vi ikke i tvivl om, at den måde, man i dag anvender sammenligningsleje­mål på, gør det umuligt for lejerne at løfte bevis­byrden. Og jeg ved, at hr. Erling Oxdam, Venstres ordfører, og jeg var til det samme møde hos udlejernes organisation, hvor en kendt juri­disk ekspert meget nøje gjorde rede for, hvorfor det grundlag, man har i dag, er helt ude af trit med det, der var intentionerne i 1974.

Jeg skal ikke gå i detaljer med det, men blot sige, at det er vores baggrund for at sige, at dette er en nødvendig lovgivning, endskønt den ikke er køn og ikke er noget, som vi gerne havde gjort på nuværende tidspunkt. Derfor er det også understreget i lovforslaget, at dette er en midlertidig ændring, som afventer, at Lejelovs­kommissionen er færdig, og et politisk flertal har været i stand til at udmønte det, som Leje­lovskommis­sionen måtte være nået frem til.

På den baggrund skal jeg i og for sig ikke føje mange flere kommentarer til, men blot sige, at vi finder aldeles ikke, at der i dette forslag er tale om omvendt bevisbyrde, men det er rigtigt, at bevisbyrden vendes om, og det gøres netop ud

fra den betragtning, at sådan som bevisbyrden i dag er indrettet, er den umulig at løfte for lejerne og i strid med intentionerne i den oprindelige lovgivning fra 1974.

På den baggrund skal jeg så også blot sige, at vi er naturligvis indstillet på de øvrige dele af forslaget, men vi kan ikke støtte SF's lovforslag, og det kan vi ikke, fordi SF's og Enhedslistens forslag fastholder den uklare bevis­byrdesituationen, som sætter lejerne i en håbløs situation.

Jeg håber, at vi kan finde et bredere flertal end det, der ser ud til at være bag regeringens forslag i øjeblikket. Det ville være kønt, og det ville også være en god ting for Lejelovskommis­sionen. Men kan vi ikke det, så er vi nogle, der er parate til at sikre, at Lejelovskommis­sionen ikke glider i arbejdet her nogle få måneder, før den bliver færdig. Det tror jeg er helt nødven­digt, og det er der også nogle fra udlejer­side, der i sidste ende vil være godt tilfreds med.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er jo dejligt, når man har ventet så længe på denne debat, at det så også bliver en morsom debat. Vi har kendt til denne her lovgivning helt tilbage fra det første boligforlig i 1968, hvor man over en 8-årig periode skulle komme frem til et frit boligmarked, og frem til det store boligforlig i 1974, hvor denne aftaleleje kom ind i billedet med en så upræcis formulering, at Det Radikale Venstre kunne gå ud og fortælle, hvad de ville, Socialdemokratiet kunne fortælle, hvad de ville, og V og K, som også var med – det blev, så vidt jeg husker, fremsat af en Venstre­boligminister, hr. Johan Philipsen – kunne fortælle, hvad de ville.

Det er der så gået mange år med, og så har praksis jo måttet lægge sig et eller andet sted. Og nu skal vi så til at skrive i en lov, hvad det var, man i grunden sad og diskuterede i Bolig­udvalget nætter og dage i 1974. Det er jo i og for sig morsomt. Men jeg synes, det bliver endnu morsommere, når hr. Jørgen Estrup så siger, at han er meget glad for, at det i lovforslaget står præciseret, at noget af det bliver midlertidigt. Ja, det er noget midlertidigt i en midlertidig lov, som blev vedtaget i 1939, så hvis det skal være lige så midlertidigt som selve loven, bliver det jo ikke i vores tid, at vi får det afløst af noget permanent.

Når jeg har sagt det, så vil jeg i og for sig blot gå over til at sige, at Fremskridtspartiet går ind for et frit boligmarked, og vi havde faktisk for-